

ปัญหากฎหมายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและ ที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

จอมกฤษณ์ คุณเอนก²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 นั้นพบว่า ในอดีตประเทศไทยมีกฎหมายในลักษณะดังกล่าวก่อนหน้าแล้วนั้นคือ พระราชบัญญัติกักกันผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย พุทธศักราช 2479 ซึ่งมีสาระสำคัญในการกำหนดให้เอาตัวผู้กระทำความผิดไปควบคุมไว้ในเขตที่กำหนดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดอันเกิดจากลักษณะของผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย โดยกำหนดเป็นโทษกักกัน เพื่อทำการอบรมฝึกฝนให้ผู้มีสันดานเป็นผู้ร้ายกลับตัวเป็นพลเมืองดีมีสัมมาอาชีพและให้ถือเป็นโทษอาญาอีกสถานหนึ่ง ที่ศาลฟังลงโทษเป็นเพิ่มเป็นอีกอัตราโทษหนึ่งต่างหากจากโทษอาญาที่ได้รับจากการกระทำความผิด ซึ่งภายหลังถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. 2546³

พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เหตุผลที่มีการตราพระราชบัญญัตินี้ คือ “เนื่องจากผู้กระทำความผิดอาญาบางประเภทที่เกี่ยวข้องกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำความผิดทางเพศกับเด็ก การฆาตกรรม การทำร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส รวมทั้งการนำตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ เมื่อถูกจำคุกจนพ้นโทษและได้รับการปล่อยตัวผู้สังคมนแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการติดตามจากเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจบ้างแต่ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมายและไม่มีประสิทธิผลในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ ส่วนหนึ่งยังมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดในรูปแบบเดียวกันหรือ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์พัฒนา เรือนใจดี และรองศาสตราจารย์ ดร.ปริดา โชติ dimanant

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³วิวัฒน์ สุนทรขจิต, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง วารสารจตุรนิลฉบับที่ 18 หน้า 3

รูปแบบใกล้เคียงกันซ้ำอีก สมควรมีกฎหมายเฉพาะที่กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดดังกล่าว โดยการกำหนดให้มีมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ เพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นอีก และเพื่อส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดโดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องคำสั่งดังกล่าวอย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”⁴ จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ได้กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำไว้เป็น 2 กรณี คือ 1.มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และ 2.มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ

อย่างไรก็ตาม ภายหลังได้ศึกษาปัญหากฎหมายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 แล้วนั้นพบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ โดยสรุปได้ดังนี้

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มาตรา 3 บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา" วรรคสอง "ในกรณีศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตราหนึ่งมาตราใดตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง แม้ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษในความผิดอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ในวรรคหนึ่งก็ตาม ก็ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับด้วย"

การที่กฎหมายบัญญัติไว้เฉพาะบางฐานความผิดนั้น ผู้เขียนเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ถูกตรารขึ้นเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดขณะรับโทษ และป้องกันไม่ให้พ้นโทษเด็ดขาดกลับไปกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ดังนั้นหากพิจารณาจากมาตรา 3 ที่กำหนดขอบเขตเฉพาะที่ประมวลกฎหมายอาญา บางมาตราแล้ว เห็นว่า หลักความได้สัดส่วน (Principle of Proportionality) ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของรัฐธรรมนูญในการคุ้มครองสิทธิ

⁴หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565

เสรีภาพของบุคคล กล่าวคือ มาตรการจำกัดสิทธิเสรีภาพใด ๆ ต้องเป็นไปตามหลักความเหมาะสม⁵ เนื่องจากการบัญญัติขอบเขตบังคับใช้มาตรา 3 เฉพาะประมวลกฎหมายอาญาในบางมาตรา หรือไม่ครอบคลุมไปถึงกฎหมายอื่นซึ่งมีโทษทางอาญานั้นเป็นการเลือกปฏิบัติ และคุ้มครองสังคมอย่างไม่ครอบคลุม อีกทั้งเมื่อศึกษากฎหมายเปรียบเทียบแล้วนั้น ในกฎหมายรัฐวิศตอเรีย ประเทศออสเตรเลีย⁶ นั้น พบว่าเพราะกฎหมายออสเตรเลียไม่ได้จำกัดเฉพาะชื่อฐานความผิด แต่ใช้เกณฑ์ “ระดับความรุนแรง” และ “ความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำ” เป็นตัวกำหนด โดยแบ่งความผิดออกเป็นตาราง เช่น ตารางที่ 1 ความผิดทางเพศร้ายแรง (เช่น ข่มขืน ถ่วงละเมิดเด็ก) และตารางที่ 2 ความผิดเกี่ยวกับความรุนแรงร้ายแรง (เช่น ฆาตกรรม ลักพาตัว วางเพลิงเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย) ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมที่ก่ออันตรายต่อชีวิต ทรัพย์สิน และความสงบสุขของสังคมอย่างแท้จริง ระบบนี้จึงยืดหยุ่นและสะท้อนหลักความได้สัดส่วนมากกว่าแนวทางของไทย ซึ่งยึดถือฐานความผิดแบบปิดและตีความเคร่งครัดจนขาดความคล่องตัวทางนโยบาย

ประการที่สอง ปัญหาการคุ้มครองสิทธิผู้ถูกคุมขังและผู้ถูกเฝ้าระวังตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิไว้ในมาตรา 25 วรรคสอง “ให้ศาลถามนักโทษเด็ดขาดว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ศาลตั้งทนายความให้” สำหรับได้ส่วนนักโทษเด็ดขาด มาตรา 31 ให้นำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้โดยอนุโลม และมาตรา 6 “บทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้มิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้นำบทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้”

จากการศึกษาผู้เขียนเห็นว่ากรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ศาลเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งทุกชั้นตอน และให้สิทธินักโทษเด็ดขาดในการมีทนายช่วยเหลือ แต่ลักษณะของมาตรการบางประการ เช่น การคุมขังภายหลังพ้นโทษ หรือการคุมขังฉุกเฉิน ยังคงเป็นการจำกัดเสรีภาพโดยไม่ใช่ผลของคำพิพากษาในคดีอาญาเดิม จึงอาจเข้าข่าย “การลงโทษซ้ำ” ก็อาจขัดต่อหลักความได้สัดส่วนและสิทธิในร่างกายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 28 ยิ่งไปกว่า

⁵ ฐิติ เชี่ยวรัฐกิจ. “ปัญหาการใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565.” การศึกษาค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมธิราช, 2565. หน้า 79

⁶ ปกป้อง ศรีสนิท, ‘แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พ้นโทษที่มีพฤติการณ์เป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1’ (2564) 4 วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หน้า 512

นั้น การให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร เช่น พนักงานคุมประพฤติ หรือเจ้าพนักงานตำรวจ มีอำนาจควบคุมตัวผู้ถูกเฝ้าระวังชั่วคราวตามมาตรา 38 โดยไม่มีบทบัญญัติให้ต้องแจ้งสิทธิตามแบบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 7/1 อาจนำไปสู่การละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่มีกลไกตรวจสอบชัดเจน ดังนั้น จึงควรมีการตีความหรือแก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้ถูกเฝ้าระวังมีสิทธิเหมือนผู้ต้องหาทั่วไป เช่น สิทธิในการพบทนาย สิทธิในการไม่ให้การเป็นโทษต่อตนเอง และสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยและเป็นธรรม ซึ่งการไม่บัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน อันเป็นสิทธิที่มนุษย์ทุกคนพึงมี แม้กฎหมายจะมีเจตนาที่จะคุ้มครองสังคมโดยรวมก็ตาม

ประการที่สาม ปัญหาการใช้มาตรการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ดังกล่าว มาตรา 21 “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น” เมื่อเทียบกับ มาตรา 22 บัญญัติว่า “เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่านักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 จะกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ศาลอาจมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามที่พนักงานอัยการร้องขอ โดยกำหนดมาตรการเดียวหรือหลายมาตรการตามควรแก่กรณีก็ได้” ซึ่งในมาตรา 22 วรรคสอง (10) ให้มีการนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้แก่นักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ

ผู้เขียนเห็นว่า เมื่อเทียบกับมาตรา 21 และ มาตรา 22 พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 แล้วนั้น มาตรา 22 มิได้บัญญัติว่าการใช้ มาตรการทางการแพทย์ต่อนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษนั้น ไม่ต้องได้รับความยินยอมแต่อย่างใด ต่างจาก มาตรา 21 ที่ผู้ถูกฟื้นฟูต้องให้ความยินยอม หากพิจารณากับกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส⁷ นั้นล้วนต้องได้รับความยินยอมจากผู้ถูกบังคับตามกฎหมายทั้งสิ้น

⁷ สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. 4 เมษายน 2566. สืบค้นจาก

<https://dictionary.orst.go.th/index.php>

⁸ ปกป้อง ศรีสนิท, อ้างถึงแล้ว หน้า 516

ประการที่สี่ ปัญหาการกำหนดสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งศาลกรณีศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนด มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง บัญญัติไว้ใน มาตรา 42 “คำสั่งศาลตามหมวด 3 มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด 4 มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาด ภายหลังพ้นโทษ และหมวด 5 มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ในกรณีศาลมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงาน อัยการ ให้เป็นที่สุด ส่วนคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอ ให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ ศาลมีคำสั่ง” วรรคสาม “คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด”

การที่กฎหมายกำหนดให้คำสั่งศาลกรณียกคำร้องของพนักงานอัยการเป็นที่สุดนั้น ผู้เขียนได้ศึกษา เปรียบเทียบกับกฎหมายออสเตรเลียแล้วนั้น พบว่ากฎหมายของรัฐวิกตอเรีย ประเทศออสเตรเลียนั้นกำหนดให้ ฝ่ายรัฐอุทธรณ์ได้ภายใน 28 วัน หลังจากมีคำสั่งนั้นๆ และอาจขอขยายอุทธรณ์ได้ด้วย ซึ่งผู้เขียนเห็นด้วยกับการ ให้ศาลอุทธรณ์มีอำนาจตรวจสอบการทำคำสั่งของศาลชั้นต้นเนื่องจากกฎหมายของรัฐวิกตอเรีย ประเทศ ออสเตรเลีย⁹ นั้น ให้น้ำหนักกับความปลอดภัยของสังคมเป็นอันดับแรกและเปิดทางให้รัฐอุทธรณ์ได้ เพื่อ ควบคุมความเสี่ยงของผู้พ้นโทษที่อาจกลับไปกระทำความผิดซ้ำ

ดังนั้นแล้วจากการศึกษาปัญหากฎหมายพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำใน ความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง โดย เปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ แนวคิด และทฤษฎี ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำใน ความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ควรแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิด และควรให้คณะกรรมการ พิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ สามารถเพิ่มฐานความผิดอื่นๆ ที่มีโทษทางอาญาได้เพื่อ ความคล่องตัวของนโยบาย

เดิม มาตรา 3 บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา"

ขอเสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 3 วรรคหนึ่งเป็น "พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ในลักษณะ 1/1 ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย ลักษณะ 5 ความผิดเกี่ยวกับ

⁹ ปกป้อง ศรีสนิท อ้างถึงแล้ว หน้า 516

ความสงบสุขของประชาชน ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดต่อประมวลกฎหมายอาญาเสพผิด ความผิดต่อพระราชบัญญัติความรุนแรงในครอบครัว และความผิดอื่นๆ ที่มีโทษทางอาญาโดยได้รับความเห็นชอบโดยคณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ”

2.ปัญหาการคุ้มครองสิทธิผู้ถูกคุมขังและผู้ถูกเฝ้าระวังตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยให้นำมาตรา 7/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้โดยชัดแจ้ง โดยบัญญัติเพิ่มเติมเป็น “มาตรา 6 วรรคสอง “ในการควบคุมตัวผู้ถูกเฝ้าระวังตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำมาตรา 7/1 ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาบังคับใช้โดยอนุโลม”

3.ปัญหามาตรการทางการแพทย์ในกรณีที่จะนำมาใช้กับนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ
พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศและที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 บัญญัติให้นำมาตรการทางการแพทย์มาบังคับใช้กับนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษนั้นไว้ในมาตรา 22 วรรคสอง (10) ที่ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์ ขอเสนอแนะให้แก้ไข โดยการเพิ่มเติมมาตรา 22 วรรคท้ายดังนี้ “การใช้มาตรการทางการแพทย์ ตาม (10)ให้นำบทบัญญัติมาตรา 21 มาบังคับใช้โดยอนุโลม”

4.ปัญหาการกำหนดสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งศาลกรณีศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอให้กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง ในมาตรา 42 บัญญัติให้คำสั่งศาลชั้นต้นเป็นที่สุด กรณีที่ชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงานอัยการ เพื่อให้ศาลสูงได้ตรวจสอบดุลพินิจของศาลชั้นต้นอีกครั้งหนึ่งผู้ศึกษาจึงเสนอให้มีการแก้ไขมาตรา 42 จากเดิม “คำสั่งศาลตามหมวด ๓ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด ๔ มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ และหมวด ๕ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงานอัยการ ให้เป็นที่สุด ส่วนคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง” และวรรคสาม “คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด” โดยเสนอให้ตัดข้อความบางส่วนของมาตรา 42 วรรคหนึ่ง ดังนี้ “คำสั่งศาลตามหมวด 3 มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด 4 มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ และหมวด 5 มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง”

เอกสารอ้างอิง

ปกป้อง ศรีสนิท. แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พันโทษที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1 (2564) 4 วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ณัฐวดี เชี่ยวัญญกิจ. “ปัญหาการใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565.” การศึกษาค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช, 2565.

วิตถวัฒน์ สุนทรขจิต. “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง.” วารสารจตุนิติ 18, 5 (กันยายน - ตุลาคม 2564)